

of zenuwachtig had gezien. Ze was stoer en voor niets of niemand bang. Tobias wist dat zij in die dingen het tegenovergestelde was van hem. Zou ze hem ook mee hebben genomen als ze wist hoe hij van binnen echt was? Een nerveuze angsthaas die overal gevaar in zag? Bij wie narigheid altijd op de loer lag?

De rij bomen was de buitenste rand van een klein bosje. Toen ze tussen de bomen doorliepen zag hij voor hen een betonnen muur. Deze was opgebouwd uit betonblokken die als reusachtige legoblokken in elkaar waren gezet. De muur liep een flink eind door, hij kon het einde niet zien, door de dikke bosjes aan hun kant. Langs de muur liep een strook braamstruiken als een stekelige rand. Maud liep voor hem uit. Hij zag haar voorzichtig door de braamstruiken lopen. Af en toe moest ze haar benen hoog optrekken om over een dicht stuk te stappen. Tobias volgde in dezelfde beweging. Twee keer zat hij vast aan de doorns van de struik. Hij trok zich voorzichtig los zonder zijn broek te scheuren. En daar stonden ze uiteindelijk. Ze stonden vlak voor de muur die met zijn twee meter een stuk hoger was dan hij en Maud.

‘Geef me eens een voetje,’ zei Maud. Tobias kende dit alleen van films. Hij ging met zijn rug tegen de muur staan. Hij voelde het koude beton door zijn kleren heen. Hij vouwde zijn vingers in elkaar en hield zijn handen als een kommetje voor zijn buik. Maud legde haar handen op zijn schouders en zette haar voet in het kommetje. Tobias voelde de natte, koude schoen in zijn handen. Ze strekte haar gebogen been en zette haar andere voet op de schouder van Tobias. Hij voelde een scherpe pijn, maar merkte dat Maud een stuk lichter was dan hij had gevreesd. De tweede schoen stond op zijn andere schouder. Heel even voelde hij het volle gewicht van het meisje dat zich al heel snel optrok aan de muur.

Ja, en nu? dacht de jongen. Hij had Maud nog nooit zo dicht tegen zich aan gevoeld. Het antwoord kwam al snel. Hij zag Maud op haar buik op de muur liggen. Ze strekte haar arm naar hem toe.

‘Pak aan,’ hijgde ze. Jezelf optrekken aan een muur kost best wat kracht. Tobias pakte haar hand en hij trok zich op. Zo zat hij binnen een mum van tijd naast haar op de betonnen muur. Hun benen bungelden naar beneden en de muur voelde koud onder hun billen. Voor zich zag Tobias een groot terrein dat helemaal vol stond met oude rommel. Ze zaten op de muur die gemaakt was om mensen weg te houden van een sloperij. Er lagen grote

bergen oud ijzer en daartussen stonden auto's en verroeste oude boten op blokken. Sommige wrakken waren ingepakt in grote stukken zeil. Een shovel die ooit werd gebruikt om al die hopen afval te maken was nu zelf een wrak geworden. Hij stond weg te roesten tussen al die oude barrels. Hier werden ooit tientallen auto's en boten uit elkaar gehaald. Totdat ze in duizenden onderdelen eindigden als schroot. Alles wat bewaard werd, lag waarschijnlijk in de grote schuur aan de andere kant van het terrein. Daarnaast was een groot ijzeren toegangshek dat nu stevig was afgesloten met een dikke ketting.

Tobias liet zijn blik over de sloperij gaan. Het was er doodstil. Maud was intussen gaan staan en liep over de brede betonnen legomuur. Ze bleef staan op een plek waar onder haar een auto tegen de muur stond. Ze keek naar Tobias en wenkte, hij moest haar volgen. Hij stond op en zag Maud naar beneden springen. Met een harde plof landde ze op het dak. Tobias voelde zijn hart tekeergaan in zijn borst. Hij keek nog een keer of hij iemand zag. Iemand die ze bij hun kraag kon pakken, die ze mee kon nemen naar de politie. O, daar ging hij bijna weer. Hij zag Maud ongeduldig wachten op het dak van een Mercedes die ooit wit was geweest. Snel liep hij naar haar toe. Tobias sprong naast haar op het dak. Hij schrok van de plof. Daar stond hij dan. Hij had nog nooit boven op een auto gestaan. Wie wel? Stuntmannen en dronken herrieschoppers misschien. Tobias vond het spannend. Hij voelde een tinteling over zijn rug gaan. Maud stond alweer op de grond.

Ze wandelde een stukje verder over het terrein. Tobias sprong van het autodak af. Hij wilde het liefst zo dicht mogelijk bij haar in de buurt zijn. Vooral nu, vooral hier. Zij wist altijd wat ze moest doen als er iets gebeurde. Voorlopig gebeurde er niets. Ze keken in de auto's waar stoelen uit waren gehaald en waar grote gaten zaten waar ooit een dashboard was geweest. Bij de meeste wrakken waren de ramen eruit gesloopt. De auto's stonden netjes op elkaar gestapeld.

'Kom,' zei Maud. Ze klom op de motorkap van een auto. Vanaf daar sprong ze op het dak. Vanaf het dak sprong ze op het dak van een bestelbusje. Tobias volgde haar. Niet omdat hij het een leuk idee vond, maar omdat hij niet meer dan een meter van haar vandaan wilde zijn. Maud had er veel lol in. Ze sprong van dak naar dak, alsof ze aan het apenkooien was. Tobias kwam achter haar aan, tot ze bleef staan op het ingedeukte dak van

een oude Volvo. Op haar tenen keek ze over de rand van een oude boot die daar op een oplegger lag. Met zijn lekke banden zou het ding de boot nergens meer naartoe brengen. Geen enkel wrak hier zou ooit meer de weg op gaan. Tobias stond naast haar en keek om zich heen. Hij moest denken aan een sprookje dat zijn moeder hem vroeger had voorgelezen. Nadat Doornroosje zich had geprikt aan het spinnenwiel, sliep het hele rijk wel honderd jaar. Overal hingen dikke spinnenwebben. Alles was achtergelaten zoals het was, voor de lange slaap.

Maud had genoeg gezien in de boot en hupte nu naar een volgend auto-dak. Ze sprong ervanaf en stond nu te wachten op Tobias. Natuurlijk volgde hij snel. Door al dat hoppen van dak naar dak waren ze nu aan de andere kant van de sloperij. Maud liep naar de loods toe die ze eerder al hadden gezien vanaf de muur. Ze keken door de vieze beslagen ramen. Ze kwamen bij een deur. Maud rukte eventjes aan de deurklink maar merkte dat hij stevig dicht zat. Tobias keek naar binnen door een ruit in de deur. Hij zag licht naar binnen komen door grote ramen in het dak. Hij zag er wrakken staan en er stond zelfs een oude stadsbus. Toen hij om zich heen keek, zag hij Maud nergens. Oei! Waar was ze?

'Tobias!' Hij hoorde haar roepen. Het kwam van een stukje verderop, om de hoek van het gebouw. Tobias rende er naartoe. Daar stond ze. Toen hij weer naast haar stond, zag hij dat ze een gebroken raam onderin een deur had gevonden.

'Heb jij dat ge...' stamelde Tobias.

'Natuurlijk niet,' antwoordde ze. 'Urbexers slopen niet. Dit is al een tijd kapot, maar wij kunnen er doorheen.'

Er doorheen? Tobias dacht aan het glas dat nog aan de randen van het kozijn zat. Ze zouden zich snijden. Zo, tjak, door hun slagaders. Je bloedt dan zo helemaal leeg en dan ben je d... Maud dacht niet aan de gevaren van snijwonden, bloed of infecties. Ze stond al bijna binnen. De jongen volgde snel. Misschien wist Maud wel dat hij haar overal zou volgen. Ze nam de hele ochtend het voortouw en Tobias volgde haar als een hondje. Ook nu dreutelde hij achter haar aan. Al was het met heel veel tegenzin. Binnen was het stoffig. Het stonk er naar oud ijzer. Maud liep tussen werkbanken door. Zelfs het gereedschap hing nog aan een groot bord aan de muur, bedekt met een dikke laag stof. Tobias dacht weer aan de honderd jaren slaap.